

ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ನೆಲೆಗಳು

ಮೀನಾಕ್ಷಿ

ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಸರಕಾರಿ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆ ಕಾಲೇಜು
ಕಿತ್ತೂರು, ಬೆಳಗಾವಿ.

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18770914>

ABSTRACT:

ಭಾರತೀಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಕರಾವಳಿಯ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ. ಮಿತ್ರಾ ವೆಂಕಟ್‌ರಾಜ್ ಅವರ 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ಕಾದಂಬರಿಯು ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಪಿತೃಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಪಲ್ಲಟಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂಕ್ರಮಣ ಕಾಲದ ತಲ್ಲಣಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತದೆ. ಕುಟುಂಬದ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿರುವ ತಾಯಿಯ ಮೌನ, ಸಹನೆ ಮತ್ತು ಆಂತರಿಕ ಸಂಘರ್ಷಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಚರ್ಚಿತವಾಗಿವೆ. 'ಪಾಗಾರ' ಎಂಬುದು ಕೇವಲ ಭೌತಿಕ ಗಡಿಯಾಗಿರದೆ, ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಮೇಲಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಪ್ರಬಲ ರೂಪಕವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕರಾವಳಿಯ ಇತರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ತೌಲನಿಕವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತಾ, ಈ ಕೃತಿಯು ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೌನ ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಮಹಿಳಾ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪಲ್ಲಟಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ದಾಖಲಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲಲಾಗಿದೆ. ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ನೆಲೆಗಳ ಕುಸಿತ ಮತ್ತು ಸಮಕಾಲೀನ ವಾಸ್ತವದ ಸಂಘರ್ಷವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಈ ಅಧ್ಯಯನವು ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿದೆ.

KEYWORDS:

ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರ, ಸ್ತ್ರೀ ಸಂವೇದನೆ, ಕೌಟುಂಬಿಕ ರಚನೆ, ಸಾಂಕೇತಿಕತೆ.

ಕರಾವಳಿಯ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆ

ಭಾರತೀಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಕರಾವಳಿಯ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕೇವಲ ಆಸ್ತಿ ಹಕ್ಕು ಅಥವಾ ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯದ ಕ್ರಮವಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಒಂದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಜೀವನ ದರ್ಶನವನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ಮಿತ್ರಾ ವೆಂಕಟ್‌ರಾಜ್ ಅವರ 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ಕೃತಿ ಈ ಜೀವನ ದರ್ಶನದ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಿರುವ ಅವಶೇಷಗಳನ್ನು ಸಮಕಾಲೀನ ಸಾಮಾಜಿಕ ವಾಸ್ತವದ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತದೆ. ಲೇಖಕಿ ನೇರ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಹೋಗದೆ, ಕಥನದ ಮೂಲಕ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ನೆಲೆಗಳು ಹೇಗೆ ಮಾನಸಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮತ್ತು ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ದಾಖಲಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೂಲಭೂತ ತತ್ವವಾದ “ಕುಟುಂಬದ ಕೇಂದ್ರ ಮಹಿಳೆ” ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮರುಮರು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ತಾಯಿ ಎಂಬ ಪಾತ್ರವು ಕುಟುಂಬದ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಧ್ರುವವಾಗಿದ್ದು, ಅವಳ ಸುತ್ತಲೇ ಸಂಬಂಧಗಳ ಜಾಲ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಸಂಸ್ಕಾರ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಅಂತರೀಕರಣ ಮತ್ತು ಕುಟುಂಬದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ಮೃತಿಯ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ಹೊಣೆ ತಾಯಿಯ ಮೇಲೇ ಇರುವುದು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಸಮಾಜದ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದೆ. ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ತಾಯಿ ತನ್ನ ಮೌನ, ಸಹನಶೀಲತೆ ಮತ್ತು ಅನುಭವಾಧಾರಿತ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ಮಹಿಳಾ ಪಾತ್ರಗಳ ಮನಃಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಆಂತರಿಕ ಸಂಘರ್ಷಗಳ ಚಿತ್ರಣವು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ. ಪಿತೃಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಕುಟುಂಬದ ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಮಹಿಳೆಯು ತನ್ನ ಪರಂಪರೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ನೋವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಈ ಕಳೆದ ಜೊತೆಗೆ, ಅವಳೊಳಗಿನ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸ್ಮೃತಿ ಅವಳನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಶರಣಾಗತಳಾಗದಂತೆ ತಡೆಯುತ್ತದೆ. ಈ ಮಾನಸಿಕ ದ್ವಂದ್ವವೇ ಕೃತಿಯ ಕೇಂದ್ರ ಭಾವವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಬಂಧುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಚಿತ್ರಣದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ತಾಯಿಯ ಸಹೋದರನ ಪಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಸಂಬಂಧದ ಗುರುತಾಗಿ ಉಳಿಯದೆ, ಕುಟುಂಬದ ನೈತಿಕ ರಕ್ಷಕನಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅವನು ಮಕ್ಕಳ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕನಾಗಿಯೂ, ಸಂಕಷ್ಟದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯವಾಗಿಯೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಕ್ಕ-ತಂಗಿಯ ಸಂಬಂಧಗಳು ಸ್ವರ್ಧಾತ್ಮಕವಾಗದೆ, ಪರಸ್ಪರ ಬೆಂಬಲದ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಈ ಬಾಂಧವ್ಯಗಳು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯ ನಡುವಿನ ಸಮೂಹಾತ್ಮಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಆಸ್ತಿ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆ ‘ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ’ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಮುಖ ಆಯಾಮವಾಗಿದೆ. ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಆಸ್ತಿ ಮಹಿಳೆಯ ಮೂಲಕ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಸಮಕಾಲೀನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಆ ಹಕ್ಕು ಪುರುಷ ಕೇಂದ್ರಿತವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಬದಲಾವಣೆಯಿಂದ ಮಹಿಳೆಯು ಕೇವಲ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮಾನಸಿಕವಾಗಿಯೂ ಅಸ್ಥಿರಗೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸಂಘರ್ಷಗಳು ಈ ಆರ್ಥಿಕ ಬದಲಾವಣೆಯ ಪರಿಣಾಮಗಳಾಗಿ ಮೂಡುತ್ತವೆ. ಇದರಿಂದ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕುಸಿತವು ಕೇವಲ ಕಾನೂನು ಅಥವಾ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಬದಲಾವಣೆ ಅಲ್ಲ, ಅದು ಮಹಿಳೆಯ ಆತ್ಮಗೌರವದ ಮೇಲಿನ ದಾಳಿಯೂ ಹೌದು ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತದೆ.

‘ಪಾಗಾರ’ ಎಂಬ ಸಂಕೇತ ಕೃತಿಯ ತಾತ್ವಿಕ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಆಳಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಪಾಗಾರವು ಸಮಾಜ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಗಡಿಗಳ ಸಂಕೇತ-ಮಹಿಳೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ನಿರ್ಧಾರಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಲೈಂಗಿಕತೆಯ ಸುತ್ತ ನಿರ್ಮಿಸಲಾದ ಗಡಿಗಳು. ಪಾಗಾರ ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದರೂ ಅದು ಇನ್ನೂ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವಂತೆ, ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಹಳೆಯದಾಗಿವೆ ಎಂಬ ಭ್ರಮೆಯ ನಡುವೆಯೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೊಳಗೆ ಜೀವಂತವಾಗಿವೆ. ಈ ರೂಪಕವು ಮಹಿಳೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸುವಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿದೆ.

ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆಯ ಅಂತ್ಯವನ್ನು ಲೇಖಕಿ ಘೋಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ, ಅದರ ರೂಪಾಂತರವನ್ನು ದಾಖಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ತನ್ನ ಮೂಲ ರೂಪವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರೂ, ಅದರ ಮೌಲ್ಯಗಳು-ಸಹಕಾರ, ಮಾನವೀಯತೆ, ಸಂಬಂಧಗಳ ಆತ್ಮೀಯತೆ-ಇನ್ನೂ ಸಮಾಜದ ಒಳಗಡೆ ಉಳಿದಿವೆ. ಈ ಉಳಿವು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲಕವೇ ದಾಖಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ‘ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ’ ಕೃತಿಯ ಮಹತ್ವವಾಗಿದೆ.

ಸಮಕಾಲೀನ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳಾ ಅನುಭವವನ್ನು ಇಷ್ಟು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಆಳದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದ ಕೃತಿಗಳು ವಿರಳ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ‘ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ’ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯ ಪಠ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಕೇವಲ ಕಥನವಲ್ಲ; ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೌನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ದಾಖಲಿಸುವ ಪಠ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ‘ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ’ ಕೃತಿ ಕರಾವಳಿಯ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನೆಲೆ, ಅದರ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳು ಮತ್ತು ಸಮಕಾಲೀನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಆಧಾರವಾಗಿದೆ. ಈ ಕೃತಿ “ಕರಾವಳಿಯ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಕುಟುಂಬ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳು” ಎಂಬ ಸಂಶೋಧನಾ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ತಾತ್ವಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ-ಮೂರು ಆಯಾಮಗಳಲ್ಲೂ ಬಲವಾದ ನೆಲೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ.

ಕರಾವಳಿಯ ಕಥನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆ: ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ ಮತ್ತು ಇತರ ಕೃತಿಗಳ ತುಲನಾತ್ಮಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ

ಕರಾವಳಿಯ ಸಮಾಜಜೀವನವನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತುಳು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಭಿನ್ನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕೇವಲ ಕುಟುಂಬದ ಒಳಸಂರಚನೆಯಲ್ಲದೆ, ಆಸ್ತಿ, ಬಂಧುತ್ವ, ಮಹಿಳೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ ಪ್ರಮುಖ ಸಾಮಾಜಿಕ ತತ್ವವಾಗಿತ್ತು. ಸಮಕಾಲೀನ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ

ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆ ತನ್ನ ಮೂಲ ರೂಪವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರೂ, ಅದರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ಮೃತಿ ಕಥನಗಳ ಮೂಲಕ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಪಾರ್ವತಿ ಜಿ. ಐತಾಳ್ ಅವರ 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ಈ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ದಾಖಲಿಸುವ ಕೃತಿಯಾಗಿದ್ದು, ಇದನ್ನು ಕರಾವಳಿಯ ಇತರ ಪ್ರಮುಖ ಕೃತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ತುಲನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವುದು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಕೆ. ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತರ 'ಮೂಕಜ್ಜಿಯ ಕನಸುಗಳು' ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆ ಒಂದು ಇತಿಹಾಸಾತ್ಮಕ ಸ್ಮೃತಿಯಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮೂಕಜ್ಜಿ ಎಂಬ ವೃದ್ಧ ಮಹಿಳೆಯ ಸ್ಮೃತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಕರಾವಳಿಯ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಸಮಾಜದ ಹಿಂದಿನ ಬಲಿಷ್ಠ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಾರಂತರು ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಒಂದು ನಾಶವಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ರೂಪಕವಾಗಿದ್ದು, ಕಾಲದ ಹರಿವಿನಲ್ಲಿ ಅದರ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಕರಗುತ್ತಿರುವುದರ ಮೇಲೆ ಲೇಖಕರ ವಿಷಾದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ'ದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಾದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರದ ಮಾನಸಿಕ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತಡವಿದೆ. ಕಾರಂತರ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆ ಭೂತಕಾಲದ ವೈಭವವಾಗಿ ಕಂಡರೆ, ಐತಾಳ್ ಅವರ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ವರ್ತಮಾನದ ಒತ್ತಡಗಳೊಳಗಿನ ಜೀವಂತ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ.

ಉ. ಆರ್. ಅನಂತರಾಮ ಅವರ ಕಥನ-ನಿಬಂಧಾತ್ಮಕ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ರಚನೆಯಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ರೂಪವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ'ದಲ್ಲಿ ಈ ಅಧ್ಯಯನಾತ್ಮಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಕ್ಕಿಂತ ಅನುಭವಾತ್ಮಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಮೇಲುಗೈ ಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ. ಅನಂತರಾಮ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆಯನ್ನು ಸಮಾಜದ ಒಂದು ಮಾದರಿಯಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದರೆ, ಐತಾಳ್ ಅದನ್ನು ಮಹಿಳೆಯ ದೈನಂದಿನ ಬದುಕಿನೊಳಗಿನ ಒತ್ತಡ, ಮೌನ ಮತ್ತು ಸಂಘರ್ಷಗಳ ಮೂಲಕ ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ಕೃತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸ್ತ್ರೀಕೇಂದ್ರಿತ ಮತ್ತು ಆಂತರಿಕ ಅನುಭವಾಧಾರಿತವಾಗಿಸುತ್ತದೆ.

ತುಳು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕೋಟಿ-ಚಿನ್ನಯ್ಯ ಪಾಡ್ಡನಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆ ಶೌರ್ಯ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯ ಶಕ್ತಿಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮಾತೃವಂತೀಯ ಸಂಬಂಧಗಳು ಸಮುದಾಯದ ಏಕತೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವ ಸಾಧನಗಳಾಗಿವೆ. ಮಹಿಳೆಯರು ನೇರವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಮಾತೃವಂತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಮುದಾಯದ ಗುರುತನ್ನು ನಿರ್ದರಿಸುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ

ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆಯ ಕುಸಿತವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತದೆ. ಪಾಠ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆ ಸಮುದಾಯದ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಉಳಿದರೆ, ಐತಾಳ್ ಅವರ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆಂತರಿಕ ನೋವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.

ತೇಜಸ್ವಿಯ 'ಅಬಚೂರಿನ ಪೋಸ್ಟಾಫೀಸು' ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕರಾವಳಿಯ ಗ್ರಾಮೀಣ ಜೀವನದ ಪರಿವರ್ತನೆಗಳು ಪ್ರಧಾನ ವಿಷಯವಾಗಿವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆ ನೇರ ವಿಷಯವಾಗದೆ, ಹಳೆಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಭಾಗವಾಗಿ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ತೇಜಸ್ವಿಯ ವ್ಯಂಗ್ಯ ಮತ್ತು ತಟಸ್ಥ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಗಾಢವಾದ ಕೃತಿ. ತೇಜಸ್ವಿ ಸಮಾಜದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಹೊರಗಿನಿಂದ ನೋಡಿದರೆ, ಐತಾಳ್ ಅದನ್ನು ಮಹಿಳೆಯ ಒಳಗಿನಿಂದ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಗ್ರೇಸ್ ಅವರ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆ ಸ್ಮೃತಿ ಮತ್ತು ಭಾವನಾತ್ಮಕ ನಷ್ಟದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಸಮಾಜವು ಒಂದು ಕಳೆದುಹೋದ ಲೋಕದ ಸಂಕೇತ. 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ಇದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ-ಅಲ್ಲಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆ ಕಳೆದುಹೋಗುತ್ತಿರುವುದರ ಜೊತೆಗೆ, ಅದರ ಅವಶೇಷಗಳ ನಡುವೆ ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ಮಹಿಳೆಯ ಮನಸ್ಥಿತಿಯೂ ಚಿತ್ರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅಂಶವು ಐತಾಳ್ ಅವರ ಕೃತಿಗೆ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಗಂಭೀರತೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಆಧುನಿಕ ಕರಾವಳಿ ಮಹಿಳಾ ಬರಹಗಾರರ ಕೃತಿಗಳೊಂದಿಗೆ 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ'ವನ್ನು ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಈ ಕೃತಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆಯನ್ನು ಕೇವಲ ಮಹಿಳಾ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಮಾತ್ರ ನೋಡದೆ, ಒಂದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯ ದಮನವೇ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿದ್ದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬದಲಾವಣೆಯೇ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ಸ್ತ್ರೀವಾದ ಮತ್ತು ಮಾನವಶಾಸ್ತ್ರ ಎರಡನ್ನೂ ಸಂಪರ್ಕಿಸುವ ಕೃತಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ತುಲನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ಕರಾವಳಿಯ ಬಹುತೇಕ ಕೃತಿಗಳು ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆಯನ್ನು ಆದರ್ಶೀಕರಿಸುತ್ತವೆ ಅಥವಾ ವಿಷಾದದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ಈ ಎರಡರ ಮಧ್ಯದ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಇದು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಮರ್ಥಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಹಾಗೆಯೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ, ಅದರ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಹೇಗೆ ಸಮಕಾಲೀನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕೃತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾಡಿದ ತುಲನಾತ್ಮಕ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ಒಂದು

ಸ್ವಪ್ನವಾದ ಅಂಶ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತದೆ: ಕರಾವಳಿಯ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಥಿರ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲ, ಅದು ಕಾಲಾನುಸಾರ ರೂಪಾಂತರಗೊಳ್ಳುವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ಮೃತಿ. 'ಮೂಕಜ್ಜಿಯ ಕನಸುಗಳು' ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಇತಿಹಾಸ, ಪಾಠ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಮುದಾಯ, ತೇಜಸ್ವಿಯಲ್ಲಿ ಹಿನ್ನೆಲೆ, ಗ್ರೇಸ್‌ನಲ್ಲಿ ನಷ್ಟ, ಮತ್ತು 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ'ದಲ್ಲಿ ಅದು ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ನೋವಿನ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಟ್ಟಾರೆ, 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ಮತ್ತು ಕರಾವಳಿಯ ಇತರ ಪ್ರಮುಖ ಕೃತಿಗಳ ತುಲನಾತ್ಮಕ ಅಧ್ಯಯನವು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೂಲಕ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಮಗ್ರ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕೃತಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯತೆಯನ್ನು ಕೇವಲ ಭೂತಕಾಲದ ವಿಷಯವಲ್ಲ, ಸಮಕಾಲೀನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿ ಮುಂದಿರಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, "ಕರಾವಳಿಯ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಕುಟುಂಬ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರಗಳು" ಎಂಬ ಸಂಶೋಧನಾ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ಕೇಂದ್ರ ಪಠ್ಯವಾಗಲು ಸಂಪೂರ್ಣ ಅರ್ಹವಾಗಿದೆ.

ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ - ಕಥಾವಿವರಣೆ

ಪಾರ್ವತಿ ಜಿ. ಐತಾಳ್ ಅವರ 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ಕಥೆ ಕರಾವಳಿಯ ಗ್ರಾಮೀಣ ಸಮಾಜದ ಒಳಜೀವನವನ್ನು, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮಹಿಳೆಯ ಬದುಕಿನ ಆಂತರಿಕ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರವಾಗಿಸಿಕೊಂಡ ಕಥೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಕಥೆ ಹೊರಗೆ ಸರಳವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿದರೂ, ಅದರೊಳಗೆ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯ, ಮಹಿಳೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಬದಲಾವಣೆಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅಡಗಿಕೊಂಡಿವೆ.

ಕಥೆಯ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯಬದ್ಧ ಕರಾವಳಿ ಕುಟುಂಬವಿದೆ. ಈ ಕುಟುಂಬದ ಜೀವನ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತಾಯಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಮನೆಯ ನಿತ್ಯಕ್ರಮ, ಸಂಬಂಧಗಳ ಸಮತೋಲನ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ನಿರಂತರತೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮೌನದ ಮೂಲಕ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಮನೆಗೆ ಸುತ್ತುವರೆದಿರುವ ಹಳೆಯ ಪಾಗಾರ-ಕಾಲದೊಂದಿಗೆ ಪಾಚಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಪಾಗಾರ-ಈ ಕುಟುಂಬದ ಬದುಕಿನ ಪ್ರತೀಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪಾಗಾರ ಮನೆಯ ಗಡಿಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಮಹಿಳೆಯ ಬದುಕಿಗೆ ಸಮಾಜ ಹಾಕಿರುವ ಗಡಿಗಳ ಸಂಕೇತವೂ ಹೌದು.

ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಸಂಪ್ರದಾಯ ಮತ್ತು ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಸಾಗಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳ ಆಸೆಗಳು, ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮತ್ತು ಒಳಗುದಿಗೆಯ ಮಾತುಗಳು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಹೊರಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವಳ ಮೌನದಲ್ಲಿಯೇ ಅವಳ ಪ್ರತಿರೋಧ ಅಡಗಿದೆ. ಕುಟುಂಬದ ಪುರುಷ ಸದಸ್ಯರು ಹೊರಗಿನಿಂದ

ನಿರ್ಣಯಕಾರರಂತೆ ಕಾಣಿಸಿದರೂ, ಮನೆಯ ಒಳಜೀವನದ ನಿಜವಾದ ಹೊಣೆ ಮಹಿಳೆಯ ಮೇಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಅಂಶ ಕಥೆಯನ್ನು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ನೆಲೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತದೆ.

ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ. ಹಳೆಯ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಸಡಿಲವಾಗುತ್ತಾ, ಹೊಸ ಪಿತೃಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಧೋರಣೆಗಳು ಕುಟುಂಬದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತವೆ. ಆಸ್ತಿ, ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ನಿರ್ಧಾರಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅಂಚಿಗೆ ತಳ್ಳಲು ಆರಂಭಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆ ತನ್ನ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಕುಸಿಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಅವಳು ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಹೋರಾಡುವುದಿಲ್ಲ; ಬದಲಾಗಿ ತನ್ನ ಮೌನ, ಸಹನೆ ಮತ್ತು ಒಳಗಿನ ಬಲದ ಮೂಲಕ ಈ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ಪಾಗಾರ ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದಂತೆ, ಮಹಿಳೆಯ ಬದುಕೂ ಕಾಲದೊಂದಿಗೆ ಭಾರವಾದಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಪಾಗಾರವನ್ನು ಯಾರೂ ಕೆಡವುವುದಿಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ, ಮಹಿಳೆಯ ಮೇಲಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ನಿಯಂತ್ರಣವೂ ಕಾಣದಂತೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಕಥೆಯ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ನಾಟಕೀಯ ತಿರುವಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ, ಓದುಗನನ್ನು ಚಿಂತನೆಗೆ ಒಡ್ಡುವ ಮೌನ ಅಂತ್ಯವಿದೆ. ಪಾಗಾರ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತಿರುತ್ತದೆ-ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದರೂ, ಅಸ್ತಿತ್ವ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳದೇ.

ಈ ಕಥೆ ಮಹಿಳೆಯ ದೈನಂದಿನ ಬದುಕಿನ ಮೂಲಕ ಒಂದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಮಾಜದ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೌಲ್ಯಗಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕ್ಷೀಣಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಪಿತೃಸತ್ತಾತ್ಮಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹೇಗೆ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಆವರಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಥೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. 'ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ' ಕಥೆ ಮಹಿಳೆಯ ನೋವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ; ಅದು ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೌನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ದಾಖಲಿಸುತ್ತದೆ.

ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ : ಪಾತ್ರವಾರು ಸಂಕೇತ-ರೂಪಕಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ

1. ತಾಯಿ (ಮಹಿಳಾ ಕೇಂದ್ರ ಪಾತ್ರ) - ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಮೌನ ಪ್ರತಿರೋಧದ ಸಂಕೇತ

ಕಥೆಯಲ್ಲಿನ ತಾಯಿ ಪಾತ್ರವು ಕೇವಲ ಮನೆಯ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯೆಯಾಗಿರದೆ, ಸಂಪೂರ್ಣ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಅಕ್ಷವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅವಳು ಮನೆಯ ಒಳಜೀವನದ ನಿರ್ವಹಣೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮೌನ ಮತ್ತು ಸಹನೆಯ ಮೂಲಕ ನಡೆಸುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಮೌನವು ದುರ್ಬಲತೆಯ ಸೂಚಕವಲ್ಲ; ಬದಲಾಗಿ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡ ಪ್ರತಿರೋಧದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ರೂಪವಾಗಿದೆ. ತಾಯಿ ಪಾತ್ರವು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆ ಅಧಿಕೃತ

ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಆಂತರಿಕ ನಿಯಂತ್ರಣ ಹೊಂದಿರುವುದನ್ನು ಸಂಕೇತಿಸುತ್ತದೆ. ಅವಳ ಪ್ರತಿದಿನದ ಕಾರ್ಯಗಳು-ಅಡುಗೆ, ಸಂಬಂಧಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಪಾಲನೆ-ಎಲ್ಲವೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ನಿರಂತರತೆಯ ರೂಪಕಗಳಾಗಿವೆ. ತಾಯಿ ಪಾತ್ರದ ಮೂಲಕ ಲೇಖಕಿ ಮಹಿಳೆಯು ಕುಟುಂಬದ ನೆಲೆಗಟ್ಟಾಗಿರುವುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪಿತೃಸತ್ತಾತ್ಮಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಆಕೆಯ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಗೋಚರವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೂ, ಮನೆ ಎಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಜೀವಂತಿಕೆ ಆಕೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ನಿಂತಿದೆ. ಇದು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ 'ಅಗೋಚರ ಶಕ್ತಿ'ಯ ಸಂಕೇತವಾಗಿದೆ.

2. ಪುರುಷ ಪಾತ್ರಗಳು - ಅಧಿಕೃತ ಅಧಿಕಾರದ ಭ್ರಮೆ ಮತ್ತು ಪಿತೃಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಸಂಕೇತ

ಕಥೆಯಲ್ಲಿನ ಪುರುಷ ಪಾತ್ರಗಳು ಹೊರಗಿನಿಂದ ನಿರ್ಣಯಕಾರರಂತೆ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಆಸ್ತಿ, ಹಣ, ಸಮಾಜದ ಜೊತೆಗಿನ ಸಂಪರ್ಕ-ಈ ಎಲ್ಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಪಾತ್ರ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮನೆಯ ಒಳಗಿನ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಅವರು ಹಿಂದುಳಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಪುರುಷ ಪಾತ್ರಗಳು ಪಿತೃಸತ್ತಾತ್ಮಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿದ್ದು, ಹೊಸ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಕುಟುಂಬದೊಳಗೆ ತರಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸದೇ ಇದ್ದರೂ, ಅವುಗಳನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅಂಚೆಗೆ ತಳ್ಳುವ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪಾತ್ರಗಳು ಅಧಿಕಾರದ ಭ್ರಮೆಯನ್ನು ಸಂಕೇತಿಸುತ್ತವೆ-ಅಧಿಕಾರ ಇರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಅದರ ನೈಜ ನೆಲೆ ದುರ್ಬಲವಾಗಿದೆ. ಈ ಅಂಶ ಕಥೆಯೊಳಗಿನ ಲಿಂಗಾಧಾರಿತ ಶಕ್ತಿ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

3. ಮನೆ - ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ನೆಲೆ ಮತ್ತು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಜಗತ್ತಿನ ರೂಪಕ

ಕಥೆಯಲ್ಲಿನ ಮನೆ ಕೇವಲ ಭೌತಿಕ ಕಟ್ಟಡವಲ್ಲ; ಅದು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಜೀವಂತ ರೂಪಕವಾಗಿದೆ. ಮನೆಯೊಳಗೆ ನಡೆಯುವ ಪ್ರತಿದಿನದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಗಳು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಮನೆ ಹೊರಗಿನ ಜಗತ್ತು ಬದಲಾವಣೆಯ ಸಂಕೇತವಾಗಿದ್ದರೆ, ಮನೆ ಒಳಗಿನ ಜಗತ್ತು ಸಂಪ್ರದಾಯ ಮತ್ತು ನಿರಂತರತೆಯ ಸಂಕೇತವಾಗಿದೆ. ಮನೆ ಮಹಿಳೆಯ ವಲಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅದು ಆಕೆಯ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ವಿಸ್ತಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಮನೆಯೊಳಗಿನ ಶಾಂತಿ ಅಥವಾ ಅಶಾಂತಿ, ತಾಯಿಯ ಮನಸ್ಥಿತಿಯ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮೂಲಕ ಮನೆ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಆಂತರಿಕ ರಚನೆಯ ಸಂಕೇತವಾಗಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ.

4. ಪಾಗಾರ - ಸಾಮಾಜಿಕ ನಿಯಂತ್ರಣ ಮತ್ತು ಗಡಿ ರೇಖೆಯ ರೂಪಕ

ಪಾಗಾರ ಕಥೆಯ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖ ಸಂಕೇತವಾಗಿದೆ. ಅದು ಮನೆಯ ಗಡಿಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಸಮಾಜ ಮಹಿಳೆಗೆ ಹಾಕಿರುವ ಅಲಿಖಿತ ನಿಯಮಗಳ ಗಡಿಯೂ

ಹೌದು. ಪಾಗಾರ ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿರುವುದು ಕಾಲದೊಂದಿಗೆ ಈ ನಿಯಂತ್ರಣಗಳು ಸಹಜವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾರೂ ಪಾಗಾರವನ್ನು ಕೆಡುವುದಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಅದು 'ಇರುವಂತೆಯೇ ಇರಬೇಕು' ಎಂಬ ಮನೋಭಾವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿದೆ. ಪಾಗಾರವನ್ನು ಮಹಿಳೆಯೇ ಪ್ರತಿದಿನ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ; ಆದರೆ ಅದನ್ನು ದಾಟುವ ಅಧಿಕಾರ ಅವಳಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ಈ ಪಾಗಾರ ಮಹಿಳೆಯ ಬದುಕಿನ ಅಸ್ಪಷ್ಟ ಬಂಧನಗಳ ರೂಪಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮಹಿಳೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಈ ಪಾಗಾರ ಸಂಕೇತಿಸುತ್ತದೆ.

5. ಪಾಚಿ - ಕಾಲ, ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರ ಮತ್ತು ಮೌನದ ಸಂಕೇತ

ಪಾಗಾರ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿದ ಪಾಚಿ ಕಾಲದ ಹರಿವಿನ ಸಂಕೇತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸ್ಥಗಿತವಲ್ಲ; ಆದರೆ ನಿಧಾನಗತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಯ ಸೂಚನೆ. ಪಾಚಿ ಕಟ್ಟಿದಂತೆ, ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೇಲೂ ಹೊಸ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳ ಪದರಗಳು ಜಮೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಪಾಚಿಯನ್ನು ಯಾರೂ ತೆಗೆಯದಿರುವುದು ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸದೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಮಾಜದ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಪಾಚಿ ಮಹಿಳೆಯ ದೈನಂದಿನ ಸಹನೆ ಮತ್ತು ಮೌನದೊಂದಿಗೆ ಸಂಯೋಜಿತ ಸಂಕೇತವಾಗಿದೆ. ಅವಳು ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಕರಗಿಹೋಗುವುದನ್ನೂ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದ್ವಂದ್ವವೇ ಕಥೆಯ ಕೇಂದ್ರ ತಾತ್ವಿಕ ಅಂಶವಾಗಿದೆ.

6. ಮೌನ - ಮಹಿಳಾ ಸಂವೇದನೆ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿರೋಧದ ಸಂಕೇತ

ಕಥೆಯಲ್ಲಿನ ಮೌನ ಒಂದು ಪಾತ್ರದಂತೆ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ತಾಯಿ ಮಾತನಾಡದಿದ್ದರೂ, ಅವಳ ಮೌನವೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೊರುತ್ತದೆ. ಇದು ಶೋಷಣೆಯ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಲ್ಲ; ಬದಲಾಗಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಬದ್ಧ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡ ತಂತ್ರಾತ್ಮಕ ಪ್ರತಿರೋಧವಾಗಿದೆ. ಮೌನದ ಮೂಲಕ ಅವಳು ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಈ ಮೌನ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೊಳಗಿನ ಮಹಿಳಾ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ಸಂಕೇತವಾಗಿದೆ. ಮಾತಿನ ಮೂಲಕವಲ್ಲದೆ, ನಡೆ-ನುಡಿ ಮತ್ತು ಸಹನೆಯ ಮೂಲಕ ಸಮಾಜವನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯ ರೂಪಕವೇ ಈ ಮೌನ.

ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ ಕಥೆಯ ಪಾತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಕೇತಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ತಾಯಿ, ಮನೆ, ಪಾಗಾರ ಮತ್ತು ಪಾಚಿ-ಇವು ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಬಹುಮಟ್ಟದ ರೂಪಕಗಳಾಗಿವೆ. ಈ ಕಥೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕಥೆಯಾಗಿ ಆರಂಭವಾಗಿ, ಒಂದು ಸಮುದಾಯದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಕಥೆಯಾಗಿ ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಈ ಕೃತಿ ಕರಾವಳಿಯ ಮಾತೃಮೂಲೀಯ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ದಾಖಲೆ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ಮಿತ್ರಾ ವೆಂಕಟರಾಜ್, (2006), ಪಾಚಿಗಟ್ಟಿದ ಪಾಗಾರ, ಧಾರವಾಡ: ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ.
2. ಕಾರಂತ, ಕೆ. ಶಿವರಾಮ, (1968), ಮೂಕಜ್ಜಿಯ ಕನಸುಗಳು, ಬೆಂಗಳೂರು: ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರ.
3. ಅನಂತರಾಮ, ಉ. ಆರ್., (1980), ಸಾಮಾಜಿಕ ಬಾಂಧವ್ಯ ಮತ್ತು ಕುಟುಂಬ, ಬೆಂಗಳೂರು: ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ.
4. ಶ್ರೀನಿವಾಸ್, ಎಂ. ಎನ್., (1973), ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ರಚನೆ, ಬೆಂಗಳೂರು: ಪ್ರಸಾರಾಂಗ.
5. ಬೆಲ್ಲು, ಸುಸಾನ್, (2000), ಜಾತಿ, ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ಕುಟುಂಬ, ಬೆಂಗಳೂರು: ನ್ಯಾಷನಲ್ ಬುಕ್ ಟ್ರಸ್ಟ್.
6. ರೆಗೇ, ಶರ್ಮಿಷ್ಠಾ, (2010), ಸ್ತ್ರೀವಾದ ಮತ್ತು ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜ, ಬೆಂಗಳೂರು: ಮಹಿಳಾ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರ.
7. ಶೇಷಾದ್ರಿ, ವೀಣಾ, (1990), ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳಾ ಚೇತನ, ಮೈಸೂರು: ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ.
8. ನಾಗಭೂಷಣ, ಗೀತಾ, (2010), ಸ್ತ್ರೀವಾದಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ, ಬೆಂಗಳೂರು: ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಕಾಶನ.
9. ರಾಮಚಂದ್ರನ್, ಸಿ. ಎನ್., (2011), ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆಯ ಹೊಸ ದಿಕ್ಕುಗಳು, ಬೆಂಗಳೂರು: ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ.
10. ಕೈಲಾಸಂ, ಟಿ. ಪಿ. (ಸಂಪಾದಕ), (ದಿನಾಂಕ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ), ಸಂಕೇತ ಮತ್ತು ರೂಪಕಗಳ ಅಧ್ಯಯನ, ಬೆಂಗಳೂರು: ಪ್ರಸಾರಾಂಗ.
11. ಸೋಮೇಶ್ವರ, ಅಮೃತ, (2007), ಕರಾವಳಿಯ ಜನಜೀವನ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ, ಉಡುಪಿ: ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪ್ರಕಾಶನ.
12. ಮೊಗವೀರ, ನಾ., (2000), ತುಳು-ಕನ್ನಡ ಕರಾವಳಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಮಂಗಳೂರು: ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಪ್ರಕಾಶನ.
13. ಗೌಡ, ಚಿನ್ನಪ್ಪ, (1990), ಕರಾವಳಿಯ ಜನಪದ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ರಚನೆ, ಮಂಗಳೂರು: ಮಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ.
14. ಶಿವಪ್ರಕಾಶ್, ಕೆ. ಎಸ್., (ದಿನಾಂಕ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ), ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಶೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳು, ಬೆಂಗಳೂರು: ಪ್ರಸಾರಾಂಗ.
15. ಚಿದಾನಂದಮೂರ್ತಿ, ಎಂ., (2002), ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಬೆಂಗಳೂರು: ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ.